



ת"פ (ראשון לציון) 47341-05-24 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' ישראל סבן

ת"פ (ראשון-לציון) 47341-05-24 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' ישראל סבן ואח'שלום ראשון-לציון
ת"פ (ראשון-לציון) 47341-05-24
פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה

נגד

1. ישראל סבן

2. הודיה סבן

3. נתיבי ברכה בע"מ

4. אלינור סיטון

בית משפט השלום בראשון-לציון

[02.03.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא, שירלי דקל נוה

החלטה בעניינם של נאשמים 1 ו-3

לפני בקשת נאשמים 1 ו-3 לביטול האישום הראשון בכתב האישום שהוגש נגדם, בהתאם להוראות סעיף 149(4)
לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ);

כתב האישום

ביום 20.5.2024 הוגש כתב אישום נגד נאשמים 1-4, הכולל שני אישומים. בקשת ב"כ נאשמים 1 ו-3, מתמקדת

באישום הראשון לכתב האישום, שתמציתו תפורט להלן.

במסגרת האישום הראשון יוחסו לנאשמים 1-3 עבירות שונות לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה")
- 5 עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודה, 7 עבירות של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים, לפי
סעיף 220(4) לפקודה ו-7 עבירות של מרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 220(5)
לפקודה.

בחלק הכללי לכתב האישום, נטען כי נאשם 1 ונאשמת 2 הם בני זוג נשואים, אשר הקימו במהלך שנת 2006 את
נאשמת 3 (להלן: "החברה"), אשר מלוא מניותיה נרשמו על שם נאשמת 2.

ביום 21.8.2007 אישר רשם נתוני מטבע את רישום החברה במרשם נותני שירותי המטבע, והחל מחודש ספטמבר
2008 החלה החברה לעסוק במתן שירותי מטבע, ובמסגרת זו סיפקו נאשמים 1-3 שירותי ניכיון צ'קים לכסף מזומן.
נאשם 1 הוא זה שניהל את החברה בפועל והיה בו בעל שליטה ומנהל פעיל.



בעובדות האישום הראשון נטען כי החברה הייתה חייבת בהגשת דו"ח לפקיד השומה על הכנסותיה. בשנות המס 2016-2012 הגישה החברה לפקיד השומה דו"חות שבהם הצהירה על הכנסות והפסדים כמפורט בכתב האישום, ולא הגישה דוחות לפקיד השומה על הכנסותיה לשנות המס 2018-2017.

כן נטען כי בשנות המס 2018-2012 (להלן: "השנים הרלוונטיות לכתב האישום") דווח לפקיד השומה על דרך של ניכוי מס במקור, על הכנסותיהם של נאשמים 1 ו-2 משכר עבודה, בהתאם למפורט בטבלה שבכתב האישום.

נטען כי בשנים הרלוונטיות לכתב האישום, השמיטה החברה, באמצעות נאשמים 1 ו-2, מספרי הנהלת החשבונות ומהדו"חות שהגישה לפקיד השומה או שהייתה מחויבת בהגשתם, הכנסה בסכום שאינו ידוע במדויק למאשימה, אשר לא תפחת מסך של 8,499,325 ₪ (להלן: "ההכנסה שהושמטה"), וכי נאשמים 1 ו-2 השתמשו בהכנסה שהושמטה לצורך רכישת נכסים שונים עבורם או לצריכה אישית.

נטען כי נאשמים 1 ו-2 לא הגישו לפקיד השומה דו"חות על הכנסותיהם במהלך כל התקופה הרלוונטית לכתב האישום ולא דיווחו לפקיד השומה על ההכנסה שהושמטה, שאותה נטלו לשימושם האישי וזאת במזיד ובכוונה להתחמק מתשלום מס.

בנוסף נטען כי על מנת להסתיר מפקיד השומה את ההכנסה שהושמטה, השתמשו נאשמים 1 ו-2 במרמה, עורמה ותחבולה, בין היתר, בכך שרכשו באמצעות ההכנסה שהושמטה דירת מגורים בגבעתיים שנרשמה על שם נאשמת 4, אחותה של נאשמת 2, אשר נחזתה להיות בבעלותה.

כן נטען כי נאשם 1 פעל במרמה, עורמה ותחבולה בכך שהסתיר את הקשר בין הנכסים שנרכשו עבורו ועבור נאשמת 2 להכנסה שהושמטה בדרכים המפורטות בכתב האישום, שכללו: רכישת חלק מהנכסים שנרכשו עבורו ועבור נאשמת 2 במזומן; בקשה מגורמים שונים המפורטים באישום להפקיד עבורו כספים אצל נותני שירותי מטבע על שמם, כשכספים אלו שימשו לרכישת נכסים עבור נאשמים 1 ו-2, ונאשם 1 השיב למפקידים את הכספים מתוך ההכנסה שהושמטה; וכי נאשמים 1 ו-2 שילמו את תמורת חלק מהנכסים שרכשו באמצעות נותני שירותי מטבע.

לפיכך נטען כי במעשים האמורים השתמשו נאשמים 1-3 במרמה, עורמה ותחבולה על מנת להתחמק מתשלום מס על הכנסותיהם.

תמצית טענות הצדדים



לטענת נאשמים 1 ו-3, העובדה כי המאשימה לא פירטה במסגרת האישום הראשון לכתב האישום מהו סכום העלמת המס הנטען בכל אחת מהשנים הרלוונטיות לכתב האישום באופן נפרד, אלא נקבה בסכום כולל של כ-8.4 מיליון ₪, אינה מאפשרת להם להתגונן מפני העבירות המיוחסות להם במסגרת אישום זה. לשיטת נאשמים 1 ו-3, בהיעדר נתונים אלו, כתב האישום נעדר את מכלול היסודות העובדתיים הדרושים לשם הגשת כתב האישום. עוד טענו נאשמים 1 ו-3, כי בהיעדר פירוט על חבות המס בכל שנה ושנה מהשנים 2012 עד 2018, לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעת הנאשמים בדין, וכן לא מתקיימת חפיפה בין היסוד העובדתי ליסוד הנפשי בכל שנת מס בנפרד. נוכח האמור, עתרו נאשמים 1 ו-3 להורות על מחיקת האישום הראשון לכתב האישום המיוחס להם, מאחר שאינו מגלה עבירה.

יוער כי בבקשתה העלתה ב"כ נאשמים 1 ו-3 טענות רבות נוספות באשר לחומר הראיות הקיים בתיק, המתייחסות לשאלת העמידה ברף ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי, בשאלות פרשניות שונות לגבי תוכן סעיפי העבירות באישום הראשון לכתב האישום, בנוגע למספר העבירות ובנוגע לכפילות לכאורה בסעיפי העבירות שיוחסו לנאשמים במסגרת כתב האישום. אין מקומן של טענות אלו בשלב מקדמי זה של ההליך, ומשכך הן לא ידונו במסגרת החלטה זו. בתגובת המאשימה נטען כי גובה ההכנסה בעבירות לפי סעיף 220 לפקודה אינו חלק מיסודות העבירות ואין חובה לפרטו בכתב האישום, והפנתה לפסיקה. לדבריה, הסכום המדויק אותו העלימו נאשמים 1-3 בכל אחת מהשנים הרלוונטיות לכתב האישום אינו ידוע למאשימה במדויק בשל מחדלי הנאשמים, וכי סכום ההעלמה המשוער הכולל לשנים אלו, מבוסס, בין היתר, על גידול ההון בהונם של נאשמים 1-2, ודי בכך לשם הגשת כתב האישום כדין. כמו כן, לשיטת המאשימה לא מוטלת עליה חובה לפרט בכתב האישום מהו מקור ההכנסה של הנאשמים. דיון והכרעה

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות הבקשה, מהנימוקים שיפורטו להלן. הוראת סעיף 85 לחסד"פ מתווה את הכללים הנוגעים לתכניו ההכרחיים של כתב האישום, וקובעת כי כתב האישום יכיל את העובדות המבססות את רכיבי העבירה המיוחסת לנאשם. המאשימה נדרשת להוכיח עובדות כתב האישום, הפורשות בפני בית המשפט את סיפור המעשה העומד מאחורי העבירות המיוחסות לנאשמים ואת מרכיביה. טענה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה על פניו, משמעותה, כי גם אם יוכחו כל עובדותיו של כתב האישום כפי שהוא, לא יהיה בכך כדי להקים את יסודות העבירה המיוחסת במסגרתו לנאשם (יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים - חלק שני הליכים שלאחר כתב האישום 1297 (מהדורה מעודכנת - 2009)). ישנה חשיבות של ממש לנוסח כתב האישום, ועל המאשימה מוטלת החובה להקפיד על ניסוחו, שכן אי הקפדה על כללים אלו עלולה לגרום לפגיעה של ממש בהגנת הנאשם:



"כתב האישום הוא המסמך המכונן של ההליך הפלילי... זהו המסמך עימו נדרש הנאשם להתמודד. הוא המגלה לנאשם מהם המעשים או המחדלים המיוחסים לו ומהן הנסיבות המפלילות שאפפו אותן... ומאפשר לו להעריך את ה'סיכון' הרובץ לפתחו. במובן זה, כתב האישום שוטח בפני הנאשם את עיקר עמדתה של המאשימה, ומאפשר לו להיערך להליך הפלילי ולכלכל את צעדיו..." (רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל (12.2.2015)).

גישה זו באה גם לביטוי בהנחיית פרקליט המדינה 3.1 באשר לאופן ההכנה וניסוח כתב אישום. בניגוד לעמדת נאשמים 1 ו-3, לשם הוכחת היסודות העובדתיים של העבירות לפי סעיף 220 לפקודה, המיוחסות לנאשמים אלה במסגרת האישום הראשון בכתב האישום, אין חובה על המאשימה לפרט בכתב האישום את סכום ההעלמה המדויק של ההכנסה שהושמטה בכל אחת מהשנים הרלוונטיות, שכן לא מדובר בחלק מהיסודות העובדתיים של עבירות אלו, כפי שניתן לראות גם בקריאה פשוטה של הסעיפים.

הדבר הוכרע גם באופן ישיר בפסיקת בית המשפט העליון ב-רע"פ אוהב ציון נ' מדינת ישראל (9.11.2014) (להלן: "פס"ד אוהב ציון") (ההדגשות אינן במקור - שד"נ):

"אכן, ככלל, על התביעה להוכיח מעל לכל ספק סביר את העובדות והנסיבות המרכיבות את העבירה. עם זאת, אף שהדבר רצוי - הן לתביעה, על-מנת לחזק את ראיותיה ולתמוך את טענותיה, והן לנאשם, על-מנת לכלכל את הגנתו - אין התביעה חייבת להוכיח את הסכום המדויק של ההכנסה שהושמטה, וחשוב יותר לענייננו, אין היא חייבת להוכיח מה מקורה של אותה הכנסה - משאינם יסוד מיסודות העבירה".

ב-ע"פ 89/70 מדינת ישראל נ' כהן (1.7.1970) (להלן: "עניין כהן"), אליה הפנה פסק הדין אוהב ציון, אף צוין כי פעמים רבות קשה להתחקות באופן מדויק אחר נתיב העלמת ההכנסה, לעיתים אף בשל מעשי או מחדלי הנאשם העומד לדין, וניתן רק לשער את גובה העלמת ההכנסה בהתבסס על נתוני עזר שונים:

"כדי למנוע אי הבנה ברצוננו לציין, שיתכן מקרה שבו אין אפשרות לקבוע את הסכום המדויק של ההשמטה, ואז רשאי בית המשפט להרשיע נאשם גם בלי קביעה מדויקת כזו".

לצד האמור, יובהר ויודגש כי על המאשימה ועל בית המשפט היושב בדין, לעשות את המאמץ הנדרש ולבחון את חומר הראיות כדבעי על מנת לנסות ולהפיק ממנו את הנתונים החסרים, קרי, את גובה ההכנסה בכל אחת מהשנים הרלוונטיות, במידת האפשר (עניין כהן לעיל, בעמ' 762 וכן עניין אוהב ציון לעיל, בעמ' 72).

סוף דבר

במצב דברים זה ונוכח הנימוקים המפורטים לעיל, הבקשה לביטול כתב האישום - נדחית. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"ה, 02 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.